

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 450/05
06.09.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Слободана Рашића, Невенке Важић, др Глигорија Спасојевића и мр Сретка Јанковића, чланова већа са саветником Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалбама оптуженог и његовог браниоца, адв.АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Нишу К. 70/04 од 14.10.2004.године, у седници већа одржаној дана 6.09.2005.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване жалбе оптуженог АА и његовог браниоца и пресуда Окружног суда у Нишу К. 70/04 од 14.10.2004.године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Наведеном првостепеном пресудом, оптужени АА оглашен је кривим за кривично дело разбојништво из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије (КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 1-једне године и 2-два месеца у коју му се урачунава време проведено у притвору од 17.3.2004.године до 4.6.2004.године. Истом пресудом оптужени је обавезан да плати на име паушала износ од 3.000 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 39.650 динара, као и да плати оштећеном предузећу "ББ", на име накнаде штете износ од 1.480 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Против те пресуде благовремено су изјавили жалбе :

- оптужени, без навођења основа побијања пресуде, а из образложења жалбе произилази да оспорава чињенично стање пресуде као погрешно утврђено и са тим у вези одлуку о казни као неосновану, са предлогом да другостепени суд одлучи у смислу навода жалбе и

- бранилац оптуженог, због повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона са предлогом да Врховни суд Србије побијану пресуду преиначи тако што ће оптуженог ослободити од оптужбе или да пресуду укине и предмет врати

првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж.број 584/05 од 11.4.2005.године предложио је да Врховни суд Србије одбије као неосновану жалбу оптуженог АА и његовог браниоца и првостепену пресуду потврди.

Врховни суд је у седници већа испитао побијану пресуду, размотрио остале списе предмета и предлог Републичког јавног тужиоца из наведеног поднеска, па је након оцене жалбених навода и предлога, нашао да су жалбе оптуженог и његовог браниоца неосноване.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка на које другостепени суд, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) пази по службеној дужности, дакле, ни битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, на коју се, неосновано, указује у жалби браниоца оптуженог.

Наиме, побијајући првостепену пресуду због наведене битне повреде одредаба кривичног поступка, бранилац не одређује у чему се она одређено састоји, већ се наводи ове жалбе, као и жалбе коју је поднео оптужени лично, свде на оспоравање правилности чињеничних утврђења у побијаној пресуди заснованих, по тврдњи жалилаца, на погрешној оцени суда изведених доказа услед које је суд погрешно закључио да је оптужени извршилац кривичног дела у питању. С тим у вези, у жалбама се истиче да за такав закључак суда нема ни једног доказа, с обзиром да код оптуженог није пронађен ни један материјални доказ који би ишао у прилог том закључку и да доказ у том правцу не може бити исказ оштећене јер опис извршиоца који је она дала не одговара физичком изгледу оптуженог. У жалби браниоца, указује се да је исказ оштећене у погледу описа физичког изгледа извршиоца дела супротан констатацији суда о томе, да је конфузан и више пута мењан током поступка и да она није апсолутно сигурна у исти будући да оптуженог препознаје са сигурношћу од 90%, а суду се замера и што не прихвата чињеницу постојања отока у пределу доње вилице оптуженог који би оштећена сигурно приметила да је оптужени извршио дело, а чије постојање произилази из медицинске документације у списима и исказа сведока др ВВ, ГГ и ДД.

Међутим, Врховни суд изложене жалбене наводе оцењује као неосноване. Све чињенице и околности на које се у жалбама указује, биле су предмет брижљиве и савесне оцене првостепеног суда у проведеном поступку, за коју су у побијаној пресуди дати јасни, потпуни и уверљиви разлози које као правилне прихвата и Врховни суд.

Насупрот жалбеним наводима, првостепени суд је основано оценио као истинит и у целости прихватио исказ оштећене ЋЋ, па и у погледу препознавања оптуженог као извршиоца дела, налазећи да тај део исказа није доведен у питање извесним разликама односно непрецизностима у описима оштећене физичког изгледа извршиоца, у исказима датим у истрази и на главном претресу, ни изјавом оштећене на главном претресу да оптуженог препознаје са сигурношћу од 90%. То имајући у виду исказану сигурност оштећене у погледу идентитета извршиоца, приликом радње препознавања у СУП-у о чему је она сведочила у истрази, а и на главном претресу, кад је и поред наведене резерве изјавила да је потпуно сигурна да је оптужени извршилац, те објашњења оштећене на главном претресу о томе шта је подразумевала код појединих делова датог описа у истрази и о притисцима због којих је изјавила да оптуженог препознаје са сигурношћу од 90%, о чему су у образложењу пресуде на страни 4, изнети детаљни и ваљани разлози.

Закључак првостепеног суда да оптужени у време извршења предметног кривичног дела није имао такав оток у пределу лица који би морао бити запажен од стране оштећене и да је одбрана оптуженог о постојању већег отока у пределу доње вилице неоснована, заснован је на правилној оцени првостепеног суда доказа изведених у том правцу, за коју оцену су у пресуди изнети детаљни и правилни разлози, па се тај закључак не доводи у сумњу супротним жалбеним наводима браниоца оптуженог и указивањем на противречност тог закључка са изведеним доказима. Околност потенцирану у жалби да је постојање отока констатовала сведок др ВВ, првостепени суд је, насупрот тврдњи браниоца, имао у виду, али и друге околности о којима се сведок изјашњавала и због којих је суд закључио како је напред наведено - времена прегледа оптуженог (у ноћи између 16. и 17.2.2004.године), околности да се он након тога није јављао на преглед и да се сведок није могла изјаснити о величини отока и самим тим о трајању истог и с тим у вези дејству прописане терапије и околност да је сведок искључила постојање отока у пределу доње вилице, па је неприхватљив навод ове жалбе да је исказ поменутог сведока доказ који поткрепљује одбрану оптуженог у наведеном делу.

Према томе, правилном оценом изведених доказа и одбране оптуженог, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио све одлучне чињенице, како оне које чине објективна обележја кривичног дела у питању, тако и чињенице и околности које се тичу субјективног односа оптуженог према учињеном делу и на тако, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је применио кривични закон кад је нашао да је оптужени, радњама описаним у изреци побијане пресуде, остварио законска обележја кривичног дела из члана 168. став 1. КЗ РС, за које дело га је огласио кривим. Стога, кад је реч о повреди кривичног закона, Врховни суд оцењује као неосноване, жалбу оптуженог, која поднета због погрешно утврђеног чињеничног стања садржи у себи и жалбу због повреде кривичног закона (члан 383. ЗКП), као и жалбу браниоца у којој се на повреду кривичног закона указује у вези са ставом жалиоца о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању.

Одлука о казни, као основ жалбе оптуженог оспорава се у вези са ставом о погрешно утврђеном чињеничном стању, па је исту Врховни суд испитао у односу на ову жалбу у смислу члана 380. став 2. ЗКП а у односу на жалбу браниоца, поднету због погрешно и непотпуно утврђено чињеничног стања и повреде кривичног закона, у смислу члана 383. ЗКП. При том Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио и у побијаној пресуди изнео све околности које су, сходно члану 41. Основног кривичног закона (ОКЗ) од утицаја приликом одмеравања казне и пошто је правилно нашао да утврђене олакшавајуће околности које се односе на животну доба и породичне и материјалне прилике оптуженог, имају карактер особито олакшавајућих околности, оптуженом је применом чланова 42. и 43. ОКЗ, одмерио ублажену казну затвора у трајању од једне године и два месеца која и по оцени Врховног суда, одговара објективној тежини и друштвеној опасности учињеног кривичног дела и околностима, олакшавајућим и отежавајућим које стоје на страни оптуженог, па је неопходна за постизање законом прописане сврхе кажњавања (члан 33. ОКЗ).

Из изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа

Наташа Бањац, с.р. судија,

Драгиша Ђорђевић, с.р.

За тачност отправка

ср